

Fortællinger fra Coronatiden; Mit CP-liv før, under og efter COVID-19.

D.31.01.2020 startede jeg, 20-årige Emilie med CP, på højskole. Et højskoleophold jeg længe havde set frem til – for nu skulle jeg investere i mig selv; Efter 3 lange (men succesfulde) år i gymnasiet, havde jeg brug for at lære mig selv at kende fra et helt nyt perspektiv. Og det kunne højskolen hjælpe mig med. Så jeg var klar, glad og spændt da jeg startede på Rønne Højskole. – Lykkeligt uvidende om, hvad der snart ville ændre min hverdag markant.

Jeg fik en skøn start på højskolen; Der var ikke én eneste der så forkert på, at jeg kæmpede fysisk med nogle ting. Tværtimod, så var både mine højskolevenner og lærere enormt støttende. Med højskolens hjælp, lærte jeg at prioritere mig selv og mine udfordringer. I forbindelse med fælles fysiske aktiviteter, indså jeg, at jeg af gode grunde havde udfordringer i forhold til mine højskolevenner. I starten havde jeg svært ved at acceptere det. – Jeg ville bare så gerne være med; være med til at gå lange ture uden at få ondt, klatre på klatrevæg, være med til sportsfag o.s.v. Jeg blev skubbet ud af min komfortzone, hvilket jeg jo egentlig havde rigtig meget brug for. Jeg startede til fysioterapeut efter 7 års pause, hvor jeg begyndte at få mere fokus på mit CP via styrketræning, og sigtede efter at kunne være med til de aktiviteter, som jeg så inderligt brændte efter at kunne deltage i, sammen med min højskole.

Jeg valgte Rønne Højskole, fordi det er en højskole der bl.a. er kendt for at være studieforberegende.

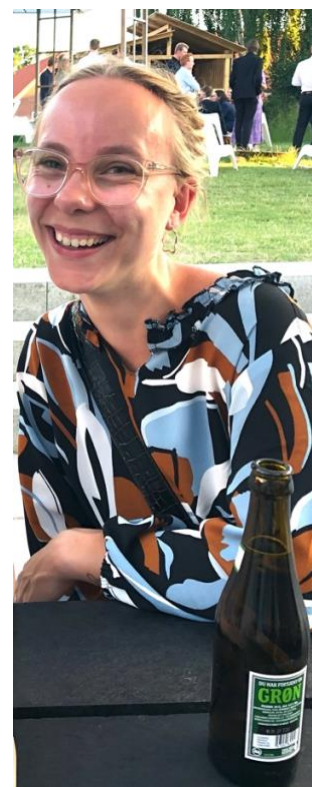
Jeg har altid haft en drøm om at blive børnelæge. Men gennem gymnasiet begyndte det at gå op for mig, hvad det egentligt var for et studie jeg sigtede efter. Jeg begyndte at tvivle enormt meget på mig selv, for ville det overhovedet kunne lade sig gøre at blive læge, når man har en funktionsnedsættelse som Cerebral Parese? Jeg var knust, og jeg følte inderligt, at jeg ikke kunne komme videre fra det dybe sorte hul, som jeg nu var endt i. Efter noget tid, indså jeg heldigvis, at jeg måtte kæmpe videre. Jeg havde virkelig ikke lyst til at droppe min største drøm, på grund af mit CP, der allerede havde haft nok så mange muligheder for at sætte begrænsninger for mig. Jeg blev nysgerrig, og meldte mig kort tid efter, ind på Rønne Højskoles sygepleje/medicin linje.

Allerede efter nogle få uger på højskolen, var jeg gennem en kæmpe emotionel rutsjebanetur. Jeg skulle ikke kun lære mig selv at kende, for jeg skulle også én gang for alle, lære at dealle med mit CP. – Både psykisk og fysisk.

Derfor var det hurtigt en kæmpe tryghed for mig at være i et højskolefællesskab, hvor der hele tiden var enten en højskoleven eller lærer, som var klar til at tage en snak, eller give en peptalk, hvis jeg syntes det hele var lidt svært at være i.

– Kort sagt, var jeg i en meget lykkelig højskoleboble, hvor jeg ikke havde den fjerneste anelse om, at den kunne springe lige pludselig. Men den sprang... Så godt og grundigt endda.

COVID-19 kom; Danmark lukkede ned fra den ene dag til den anden, og det gjorde min højskole også, blot 6 uger inde i opholdet. Jeg var ulykkelig...

Jeg sad nu hjemme, og uden mine højskolevenner. Lige dér, hvor det var allervigtigst for mig at være i højskolefællesskabet, i forhold til den udvikling som jeg var så godt i gang med, forsvandt den... Trygheden.

Hverdagen herhjemme blev enormt mærkelig. Højskolen kørte fjernundervisning, så lidt struktur, og lidt højskole var der heldigvis (<3), men det føltes stadig tomt, og det ændrede heller ikke på, at jeg på samme tid skulle forsøge at holde mig selv kørende uden den tryghed fra højskolefællesskabet, jeg så inderligt manglede lige pludselig – for hvem vidste, om vi ville komme tilbage på højskolen? (Det gjorde vi heldigvis, og vi fik den sidste måned sammen på skolen, i det fællesskab, som vi alle sammen havde savnet.)

Men når jeg så sidder her, og tænker tilbage; Har coronakrisen så udelukkende ramt mig negativt? Hm... Det lyder måske skørt, men i skrivende stund, hvor jeg/vi (med krydsede fingre) forhåbentlig er på den anden side igen, så ser jeg faktisk tilbage på de 3 måneders lockdown, med et lille positivt glimt.

For under krisen, havde jeg rigelig tid til at gå ture for mig selv, tænke og reflektere over, hvad det egentlig var for en retning, som jeg gerne ville have, at mit liv med CP skulle gå. Jeg begyndte igen at spekulere over fremtiden, og drømmen om medicinstudiet. – Især de dage under lockdown, hvor jeg var ekstra frustreret og ked af det.

Derfor tog jeg kontakt til nogle kloge mennesker for at høre nærmere vedrørende muligheder for at studere medicin, når man har en funktionsnedsættelse. Og lad mig bare sige det som det er; Der er muligheder! Ethvert studie kræver tilpasninger for den enkelte studerende. For mig kræver det højest sandsynligt ekstra i forhold til mine kommende medstuderende, men man kan ikke vide det uden at forsøge sig med det. Og det vil jeg helt klart tage med mig, når jeg engang skal søge studie. – sammen med en god portion vilje og kampgejst.

Og så tænker I måske, Emilie skal du så til at studere nu, hvor dit første sabbatår er nået til vejs ende? Tjo, altså coronakrisen spolerede jo lidt det år, som jeg ellers havde så nøje planlagt. Men faktisk, så har jeg ikke lyst til at forhaste mig frem. Jeg har fundet ud af, både under højskoleopholdet, men også under coronakrisen, at det er okay ikke at have travlt, og at det især er okay, at alt ikke skal være planlagt til punkt og prikke! Så nej, jeg skal ikke studere endnu. – Jeg er slet ikke færdig med at lære mig selv at kende.

Derfor tager jeg et ekstra ophold på Rønde Højskole, igen på sygepleje/medicin linjen, og nå ja, så venter der også lige endnu en operation på mig i januar 2021, som jeg skal igennem. For selvom jeg ikke vil acceptere, at mit CP skal styre, hvad jeg kan og ikke kan, så skal der altså en smule hjælp til, nogle gange, for at holde den bare lidt i kort snor. ;)

Så altså... for at gøre en ende på min udgave af en coronafortælling #enhverdagmedCP-edition, så har de sidste meget specielle 6 måneder vist mig i hvert fald én ting; Jeg skal nok finde den helt rigtige plads for mig en dag. En plads, hvor der også er rum til mit CP – Og jeg synes selv, at jeg er godt på vej allerede nu.